

3. den – prvek OHEŇ – setkání s Pánem Ohně

Svolali jsme se odpoledne jako na každý program pomocí bubnů. Tentokrát nám pomáhaly bubnovat i některé děti, které se nemohly dočkat programu. Bubnovali jsme a volali: „Přijďte mezi nás, kdo chcete zažít další dobrodružství. Začíná program pro nejmenší děti.“ Bubnovali jsme a postupně přicházeli další a další, až se nás sešlo asi patnáct dětí a šest rodičů. Sedli jsme si do kruhu na travu a začali tradičním uvítáním. „ Dobrý den , dobrý den, to je ale krásný den....“ Následovalo bubnování. „ Bumtarata na buben , bumtarata kdo já jsem“ a každý si postupně zabubnoval. Po otázce kdo já jsem, skoro každý vykřikl jméno toho co právě zabubnoval. Všichni jsme se už navzájem znali. Pak přišlo překvapení. Dopoledne bylo batikování a tak jsme pro každého obarvili 1m2 gázoviny, s kterou se děti mohly ozdobit a tak přivítat novou bytost. Děti byly nadšeny, když jsem postupně z pytle začala vytahovat jeden šátek za druhým. Vyhazovala jsem je do vzduchu a nad skupinou dětí se vznášely pestré šátky, oranžové, žluté, červené, zelené a modré barvy. Každý si chytil tu barvu, která se mu líbila. Některé holčičky si ho daly pod klobouček jako závoj, někdo si ho přehodil přes ramena a zavázal jak perelínku a někdo si uprostřed prostříhl díru na hlavu a měl z něho košili. Takto oblečení jsme se vydali hledat novou bytost. Našli jsme ho na spodní louce u ohniště obklopeného hořícími loučemi. Děti ho hned poznaly. Stál tam Pán Ohně. Přes ramena dlouhý červený plášť, na hlavě mu zářil ohnivý chochol a košile pokrytá ohnivými plameny mu sahala ke kolenům. Děti se s Pánem Ohně přivítaly. Ani nedutaly a poslouchaly poselství, které jim přišel předat.

„Já jsem OHEŇ a vládnu veškerému teplu, jak na zemi tak na obloze. Tam se zjevují jako slunce a na zemi od jiskřičky, po plamínek až po veliké ohně a blesky. Umím se tak rozzářit, že i skrze Zemi se projevím jako erupce, vulkán či sopka a chrlím žhavou lávu, kameny a spálím vše co mi přijde do cesty. Ale hlavně dávám teplo lidem a hřeji v zimě a chladu. Také lidem sloužím, když si ohřívají jídlo. V noci dávám světlo. Mými pomocníky jsou salamandři, ohniví mužiči a mou barvou je zlatá. Je to symbol světla a slunce a ty září zlatou barvou. V ohni můžete vidět spousty příběhů. Mám magickou moc a dokážu přetvarovat pevné třeba železné a taky spálit dřevěné na popel. To co mě může zastavit je voda. Ta umí uhasit mé plameny a dát mi mír, když jsem moc rozohněný“ Pozvedl svíčku, kterou držel v ruce a řekl: *„Dívejte se chvíli do plamínku. Každý v sobě máte jiskru, plamínek, protože ve vašich srdcích máte každý sluníčko. Hřejete a můžete se tak dotknout sami sebe. Je to ve Vás a na Vás, jestli budete stále svítivý plamínek,*

který hřeje, nebo se někdy pěkně rozpálíte a pak z Vás jiskry jenom lítají a horko z Vás sálá. Jako kdyby do Vás čertíci vběhli. To všechno jsem já."

Nezapomněl ani na dary ze své říše. Děti našly svíčky schované pod větvemi. Postupně přicházeli k Pánu Ohně , aby jim předal plamínek ze své posvátné svíce. Děti si posedaly kolem něj do půlkruhu a pozorovaly ohnivě představení, které jim Pán Ohně připravil. Uchopil pochodeň a pomocí zázračné tekutiny, která je jeho tajemstvím, vychrlil do vzduchu obrovské plameny, za které se nestyděla ani tříhlavá saň. Všichni jsme ho pozorovali s velkým zaujetím a obdivem. Když skončil rozloučil se s námi a odešel pomalým krokem k lesu.

Děti za ním volaly své pozdravy a při tom tiskly v ruce dar z jeho říše-svíčku s plamínkem. Poradila jsem jim: „*Děti zatím si svíčku sfoukneme a uschováme na později, kdy se budeme potřebovat ohřát nebo posvítit.*“ Děti ji sfoukly , schovaly v kapsičkách a těšily se co bude dál. Zahráli jsme si *Zlatou bránu* , zazpívali písničku o sluníčku „ *Sluníčko, Sluníčko, popojdi maličko...*“ Sedli jsme si zpátky do kruhu a pověděli básničku o *bramboře a žábě , která leze po žebříku*. Obě básničky jsme doprovázeli pohybem rukou. Byli jsme na rovné louce jako stvořené vyzkoušet různé závody. „*Dneska si vyzkoušíme jak běhají, skákají nebo chodí různá zvířátka.*“ Natáhli jsme lano, abychom určili délku trasy, kterou děti jako zvířátka projdou. „*Kdo ví a ukáže nám jak skáče žába?*“ Děti si dřeply na začátek lana a skákaly a my je s ostatními rodiči povzbuzovali: „*Skáče žába po blátě , koupíme jí na gatě, na jaký , na jaký, na zelený strakatý*“ Rak – děti si sedly na zadečky, opřely se o ruce a nohy, zadeček zvedly do výšky a pozadu lezly jako rak. „*Rak leze z díry , vystrkuje kníry, bába se ho lekla , na kolena klekla, ty se bábo nelekej, na kolena neklekej, já jsem přece hodný rak, já mám všechny děti rád.*“ Vytvořili jsme si dvojice a vysvětlila jsem dětem jak chodí *želvičky*. Jedno dítě chodí po kolenou a druhé – přes něj jako krunýř – chodí po čtyřech. Tak se společně pohybují. Bylo legrační děti pozorovat jak se jim to líbí. Některý krunýř měl rychlejší nožičky. Někdo měl krunýř línější, tak se na tělíčko želvičky posadil a to se mu to potom jelo. *Broučci ploštice* - ve dvojici se děti drží za lokty, jeden jde trasu pozadu , druhý ho vede. Když dojdou do cíle, jdou nazpátek a vede ten co šel pozadu. Zazpívali jsme si písničku : „*Já mám koně vrané koně...*“ a děti se proměnily v koníky. Další ze zvířátek, které jsme si vyzkoušeli byly ovečky. Vytvořili jsme kruh „ *Pásla ovečky*“, „ *Zajíček v své jamce...*“ Hráli jsme si na zajíčky. Kolem ohniště stály lavičky, které jsme přemístili na louku a vytvořili z nich rovnou lávku. Tu jsme pak přecházeli jeden za druhým jako *mravenečci*. Vyzkoušeli jsme ji přejít i bokem napřed a pozadu. Pomocí laviček jsme vytvořili klikatou lávku, děti ji přeskakovaly snožmo a na závěr ji prošli po kolenou.

Vydováděli se a vyzkoušely tolik zvířátek , že je nemohly a ni spočítat. Rozloučili jsme se v kroužku jako vždy „ *Dobry den, dobry den hodně lásky přejem všem...* “ a odvedli děti k rodičům.